

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejowski

SSN Adam Roch

w sprawie A. G.

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 9 listopada 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 25 marca 2021 r., sygn. akt II AKa 242/19,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt IV K 235/17,

na podstawie art. 540§3 k.p.k. a contrario i art. 544§2 i 3 k.p.k. oraz art. 639 k.p.k.

zd. drugie

1. oddalić wniosek obrońcy skazanego A. G.

o wznowienie postępowania,

2. obciążyć skazanego A. G. kosztami

sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

A. G. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt IV K 235/17, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 marca 2021 roku, sygn. akt II AKa 242/19.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 grudnia 2021 roku, sygn. akt III KK 436/21 kasację oddalił jako oczywiście bezzasadną.

Następnie obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt IV K 235/17, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 marca 2021 roku, sygn. akt II AKa 242/19, na podstawie art. 540§3 i art. 543§1 kpk.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy odwołać się do treści art. 540 § 3 k.p.k., który wskazuje, że postępowanie karne wznowia się na korzyść oskarżonego, gdy taka potrzeba wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską. Jednym z organów, o których mowa w tym przepisie, jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej TSUE).

Obrońca w treści wniosku o wznowienie odwołał się do orzeczenia TSUE z dnia 16 listopada 2021 r. rozstrzygającego w sprawach połączonych od C-748/19 do C-745/19. W orzeczeniu tym TSUE krytycznie odniósł się do polskich regulacji dotyczących delegowania sędziów, podnosząc, że dają one organowi władzy wykonawczej - Ministrowi Sprawiedliwości - możliwość wywierania wpływu na delegowanych sędziów, co w efekcie może budzić wątpliwości odnośnie do ich niezawisłości. Obrońca wskazał także, że w sprawie przedmiotowej została naruszona zasada bezstronności i niezawisłości, Sąd Najwyższy z urzędu nie zweryfikował okoliczności z art. 439§1 pkt 2 kpk oraz rozpoznając kasację orzekał w nienależycie obsadzonym składzie, co jego zdaniem skutkuje potrzebą wznowienia na korzyść A. G. postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 marca 2021 roku, sygn. akt II AKa 242/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 marca 2019 roku, sygn. akt IV K 235/17. W ocenie Sądu Najwyższego stanowiska prezentowane we wniosku jako bezpodstawne nie zasługuje na aprobatę.

Dla zapewnienia stabilności prawa i stosunków prawnych oraz prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości istotne jest, aby prawomocne

orzeczenia sądowe były co do zasady niepodważalne, z tym również zgadza się TSUE, do czego również odwołuje się w swoich orzeczeniach. W myśl tej zasady prawo Unii Europejskiej nie zobowiązuje sądu Państwa członkowskiego do zaprzestania stosowania krajowych zasad proceduralnych, nadających powagę rzeczy osądzonej danemu orzeczeniu, nawet jeśli umożliwiłoby to usunięcie sytuacji w porządku krajowym, która jest niezgodna z prawem. W konsekwencji nie wymaga, aby w celu uwzględnienia wykładni określonego przepisu tego prawa, przyjętej przez Trybunał po wydaniu orzeczenia posiadającego powagę rzeczy osądzonej, sąd krajowy był co do zasady zobowiązany do zmiany prawomocnego orzeczenia – na przykład w wyniku wznowienia postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2022 roku sygn. akt II KO 126/21, z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt II KK 484/21).

Zdaniem Sądu Najwyższego, powołane przez obrońcę orzeczenie TSUE nie stanowi samoistnej podstawy do wzruszenia prawomocnego wyroku skazującego A.G.. W tym miejscu należy odwołać się do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego dotyczącego omawianego zagadnienia z którego wynika, że fakt zasiadania w składzie orzekającym sędziego delegowanego na podstawie delegacji ministerialnej, spełniającej kryteria ustawowe, nie świadczy o nienależytej obsadzie sądu w myśl art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Określone tym przepisem uchybienie powstaje wtedy, gdy sędzia nie ma w ogóle delegacji do orzekania w danym sądzie albo gdy delegacja ta nie spełnia ustawowych wymogów warunkujących ważność i skuteczność aktu delegowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2022 roku sygn. akt II KO 126/21, z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt IV KK 12/18, por. także orzecznictwo dotyczące delegowania sędziego na czas pełnienia funkcji prezesa sądu - wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt IV KK 70/21; z dnia 6 lipca 2021r., sygn. akt IV KK 295/21; z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt II KK 208/20; z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV KK 152/21; z dnia 2 września 2021 r., sygn. akt V KS 24/21; z dnia 9 września 2021 r., sygn. akt IV KK 384/21; z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt IV KK 256/21; z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt II KO 18/21; z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt V KK 536/21; z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. akt IV KK 133/20; z dnia 26 stycznia 2022r., sygn. akt

V KK 101/21; z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt II KK 208/20 oraz z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt II KO 18/21).

Zdaniem Sądu Najwyższego nie doszło więc w przedmiotowej sprawie do powstania uchybienia w postaci nienależytej obsady sądu, a w związku z tym przedmiotowy wniosek należało oddalić. O kosztach postępowania wznowieniowego orzeczono zaś na podstawie art. 639 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]